

gene. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der til Nr. 37 hører et lille Supplement, nemlig det, at der foran disse Ord „Tilskuddet sættes“ skal komme et Punktum — ikke sandt? (Ottosen: Jo). Det ærede Udvalg har været heldigt i at faa en god Betegnelse i sit Ændringsforslag under Nr. 49 og har tillige lettet Ordstillingen, men der er ved den Lejlighed kommet en lille Svaghed ind, der er kommet to „i“er lige efter hinanden, de ere lidt mislydende. Hvad Ordene „betale“ og „erlægge“ angaar, kan det ikke nægtes, at „erlægge“ er noget mindre levende end „betale“, men begge to ere en Smule nedersachsiske, det kan heller ikke nægtes, og „erlægge“ er dog ikke dødt, det findes i levende Tale-sprog; imidlertid har jeg ikke noget imod, at man saa vidt muligt sætter det mere folkelige „betale“ i Stedet for „erlægge“. Jeg slutter, som jeg begyndte, med at takke det ærede Sprogudvalg, fordi det er fremkommet med sine Ændringsforslag; og jeg haaber, at Udvalget vil fortsætte, og at dets Energi ikke vil blive svækket ved, at der kommer et Par Indvendinger derimod.

Holm: Som menigt Medlem af Sprogudvalget kan jeg i alt væsentligt henholde mig til, hvad Sprogudvalgets Formand for lidt siden udtalte. Der er kun en enkelt lille Bemærkning; jeg kunde have Lyst til at knytte dertil, fordi jeg ikke er ganske enig med ham i noget af det sidste, han sagde. Den ærede Taler sagde, at det at varetage Lovenes sproglige Affattelse maatte væsentlig blive Folketingets Sag; man kunde ikke vente, at det særlig skulde blive Ministeriets Sag. For mig staaer det imidlertid saaledes; at skulle vi faa vore Love i god Skik i sproglig Henseende, maa det først og fremmest være Ministeriet, vi maa henvende os til; thi det er ved Lovenes første Affattelse i Ministeriet, at Grundlaget skal lægges; og det er ogsaa der, det er lettest at tage alle de Hensyn, som bør tages til et godt Sprog. Det ærede Medlem har fuldkommen Ret i, at det hidtil har været meget vanskeligt at faa Ministeriet og dets Embedsmænd til at tage sig af denne Side af Sagen, men det forekommer mig, at de aller sidste Bemærkninger, han gjorde, netop maatte føre til den Slutning, at der nu for Fremtiden var bedre Udsigter. Naar vi nu have faaet et Ministerium, der er i Overensstemmelse med Folketingets Flertal, hvor man stadig har ønsket den bedst mulige sproglige Affattelse af Lovene, saa synes mig ogsaa, at vi have nogen

Grund til at haabe, at dette Ministerium særlig vil have Opmærksomheden henvendt herpaa. Det kan gøre det bedre end vi; thi naar man først er midt inde i Forhandlingen om Lovene, er det ganske overordentlig vanskeligt at faa taget de tilbørlige sproglige Hensyn. Ved at begynde at pille ved Sproget, kan man let forstyrre hele Lovens Bygning. Man kan ogsaa let under sproglige Ændringer bringe Realitetsændringer ind, som man først bagefter opdager Rækkevidden af. Hvis vi derimod kunde opnaa, at det højtærede Ministerium vilde søge at faa sine Embedsmænd til ved Udarbejdelsen af Lovene at sørge for, at der blev den størst mulige Klarhed og Overskuelighed og det bedst mulige Sprog deri, og til under den senere Behandling af Lovforslagene at passe paa, at der ikke ved de Ændringsforslag, der blive vedtagne i Rigsdagen, kom Ting ind, der enten var i Strid med Lovens Ord paa andre Punkter, som det jo undertiden sker, eller var uheldige i sproglig Henseende, saa tror jeg, det vilde være det bedst mulige, der kunde gøres til at opnaa det Resultat, som vi vel dog i Grunden alle er enige om vilde være heldigt.

Landbrugsministeren (Ole Hansen): Jeg skal ikke indlade mig paa nogen Diskussion med de ærede Medlemmer, der have haft Ordet, om hvorvidt Lovforslaget kunde have været affattet paa en heldigere og bedre Maade, men jeg vil dog erindre om, at dette Lovforslag her er jo egentlig ikke noget nyt Forslag. Det er bygget og hviler dels paa den ældre Husdyrlov, dels paa det Forslag, der kom frem fra den for et Par Aars Tid siden nedsatte Kommission, og nu maa det ikke glemmes, at denne Kommission var sammensat af Mænd, som næsten daglig maa arbejde med Husdyrloven. Det viser sig altsaa, at de Mænd, som til Stadighed maa arbejde med Loven, forstaa den meget godt og slet ikke ere i Tvivl om, hvorledes de enkelte Bestemmelser skulde forstaaes. Det er dog nok egentlig Hovedsagen, at de, som skulde bruge Loven, forstaa den, og selve Indholdet i Loven er jo dog det vigtigste. Hvad angaar Folk omkring paa Landet, som have med Anvendelsen af denne Lov at gøre, tror jeg ogsaa, at der ikke hos dem er Tvivl om, hvorledes de skulde forstaa de forskellige Udtryk og de forskellige Benævnelser. Men derfor vil jeg selvfølgelig ikke paastaa, at Lovforslaget ikke muligvis nok kunde være affattet paa en mere klar og bedre Maade. Jeg skulde imidlertid huske